

LUCIA SASKOVÁ
TRINÁSTA

LUCIA SASKOVÁ
TRINÁSTA

LUCIA SASKOVÁ

Trinásta

Copyright © 2024 by Lucia Sasková

All rights reserved

Cover design © 2024 by Juraj Šramko

Cover photo © Shutterstock

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 353. publikáciu
v elektronickej podobe.

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9768-5

Smrť nie je koniec. Smrť je začiatok nového, čistého života, v ktorom máme možnosť urobiť všetko inak, žiť podľa iných pravidiel, v inom svete, inom tele. Ak splníte všetky požiadavky, prenesiete sa do sveta a života, aký ste si vysnívali. A môžete sa stať kýmkoľvek chcete! Vesmír to zariadi. Jedine, že by to bolo trochu inak...

„Nie, nie, nie, prosím, vráť sa sem, naspäť, kvôli mne,“ kričala som zúfalo a žiadala ho, aby to nerobil. Stál tam. Za zábradlím najvyššieho mosta v meste. Nepočúval ma. Nepočúval nikoho. A nebol sám, všetci stáli za ním, nasledovali by ho aj do samotného pekla. Preliezla som zábradlie a s trasúcimi sa kolenami podišla k nemu. Jednou rukou som krčovitou zvierala zábradlie a druhú mu priložila na srdce, ktoré mu šlo vyletieť z hrude. Nehľadel dolu, hľadel pred seba. Zavrel oči a snažil sa pomaly a zhlboka dýchať. „Potrebujem ťa, ostaň so mnou, prosím. Nemusíš to robiť, môžeš robiť čokoľvek chceš, nasadnúť do toho auta a ísť kamkoľvek chceš. Preč odtiaľto. Prosím, daj svojmu životu ešte šancu.“ Vedela som, že moje slzy ani slová ho nezastavia. Už nie. Mala som len dve možnosti. Skočiť s ním alebo povedať zbohom.

Vlastne si nespomínam, ako sa to stalo. Ani kedy. Nemala som ani šajnu, aká časť dňa či ročného obdobia je. Pretože nič z toho v tej chvíli nebolo dôležité. Otvorila som oči a snažila sa ignorovať neznesiteľné krútenie hlavy. Nedokázala som sa ani pohnúť, a tak som sa skúsila aspoň poobzerať.

Som v aute. Pevne pripútaná k sedadlu. Dych sa mi zrážal na paru, no vôbec som nepociťovala chlad. Snažila som sa pohnúť nohami, neúspešne. S obrovskou bolesťou som otočila hlavu smerom k zvuku prichádzajúceho z boku. Ten pohľad budem mať pred sebou celý život. Nič mi ho nevymaže z mysle, vedomia, podvedomia ani z nočných môt. Nikdy.

„Si v poriadku?“ šepala som tichým hlasom, ktorý umocňoval moju bolesť.

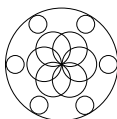
Nebol v poriadku. Takmer nedýchal, vychádzalo z neho iba chrčanie. Oči však upieral na mňa. Nedokázal nič povedať, no mlčky ma prosil o pomoc.

Ležali sme v prevrátenom aute a pomaly mi dochádzalo, čo sa stalo. Nevládla som to. Nevládla som zákrutu so snehom skrývajúcou neviditeľnú vrstvu ľadu. Nevládla som hádku, vďaka ktorej som od hnevu stláčala plynový pedál takmer na podlahu. Na dôvod hádky som si už nikdy nespomenula.

„Všetko bude v poriadku,“ chlácholila som ho, aj keď som si nebola istá, či je to pravda. Nepatrne pokrútil hlavou. „Bude, ver mi, prosím ťa.“ Očami som behala po priestore. „Určite to niekto videl a pomoc je už na ceste.“

Pomoc však na ceste nebola. Hľadel na mňa celý čas. A po čase už nežmurkol. Jeho oči ostali otvorené a prázdne. Nevydala som zo seba ani hláska, šokovane som civela na jeho tvár a želala si, aby opäť začal dýchať. Slzy mi tiekli po lícach, chcela som pohnúť rukou a zotrieť si ich, ale nešlo to. Hlavu som nedokázala vrátiť do pôvodnej polohy. A tak som hľadela na mŕtvu tvár svojho priateľa, až kým som nebola presvedčená, že pomoc nepríde a ja zomriem tiež. Zavrela som oči len na malú, maličkú chvíľu...

Zabila som pri autonehode Rasťa, svojho priateľa. Iste, bola to nehoda, vozovka bola zľadovatená a existovalo milión argumentov, prečo som na tom neniesla vinu. Ale jeho rodičia mi to nikdy neodpustia. Nie, nie je to dedukcia, povedali mi to rovno do očí, a keď som mu po nekonečných mesiacoch strávených v nemocnici išla zaniest kvety na hrob, vyhodili ma odtiaľ, akoby som mu ešte mohla nejako ublížiť. Ja som nemala právo ľutovať zjazvenú polovicu svojho tela ani nekonečné rehabilitácie po šiestich operáciách, ktorými ma chirurgovia po prevoze do nemocnice poskladali do pôvodného stavu. Nemala som právo ani pípnuť nad nekonečnou bolesťou počas hojenia. Nesmela som ani pomyslieť na to, aby som niekomu na otázku, ako sa mám, odpovedala, že bolo už aj lepšie. Pretože ja som žila. On nie. Mňa stihli zachrániť a jeho zranenia neboli zlučiteľné so životom. A, samozrejme, podľa veľkého počtu ľudí to nebolo fér. A občas som si vravela, že by bolo možno lepšie, keby to bolo opačne. Pretože časom som nadobudla paranoidný pocit, že sú úplne všetci presvedčení, že ja som mala byť tá, čo neprežila. Hovorili to Rasťovi rodičia a blízki, cítila som to z pohľadov našich spoločných priateľov, z otázok, ktoré mi zdvorilostne kládli aj moji vlastní priatelia. Záležalo vôbec niekomu na mne? Alebo musí človek zomrieť, aby ho mali radi?

„Ahoj.“

Odtrhla som znechutený pohľad od kuracích nuge-tiek a hranolčekov, do ktorých som sa práve chystala pustiť. Namiesto pozdravu som prevrátila očami a ďalej sa venovala jedlu. Nemala som najmenší záujem začínať rozhovor s niekým cudzím. Záväzný, nezáväzný, akýkoľvek. Od autonehody sa zo mňa stala čudáčka. Taká, s ktorou nikto rozhovory nezačína.

„Si v pohode?“

Nebola som v pohode. Už dlho nie. Momentálne som mala byť totiž na úplne inom mieste, nie sama, ale s priateľmi, ktorí mi ešte ostali, a v peknom oblečení, ktoré by som si vyberala celú večnosť.

„Môžem sa ťa...“

„Staraj sa, prosím, o seba,“ zamrmlala som skôr, než stihol dopovedať vetu.

„Máš moje jedlo a ja tvoje, museli nám zameniť objednávky.“

Zahľadela som sa na svoju tácku. Doposiaľ mi to nedošlo, ale skutočne bolo predo mnou naservírované niečo iné než to, čo som si objednala, a otvárala som horčicovú omáčku, ktorú som nikdy nejedávala. Namiesto hranolčekov šalát a fľaša vody tiež nebola pohárom koly bez ľadu. „Aha,“ zamračila som sa na stôl. „Prepáč, ja... Nevšimla som si to.“ Roztržito som pustila omáčku z rúk. „Ničoho som sa ešte ani nedotkla.“ Zdvihla som zrak k chlapovi s milým úsmevom, až ma zamrzelo, že som zareagovala tak zostra. „Ak

chceš, zaplatím ti nové menu,“ dodala som. Nie pre jeho sympatickú tvár, ale preto, aby som sa ho čo najskôr zbavila.

„Máš na sebe pyžamo?“ odignoroval moju ponuku a vymenil naše tácky.

Zapichla som doňho nenávistný pohľad a premýšľala nad trefnou odpoveďou, ktorou by sme náš rozhovor ukončili. Lenže on si bez pozvania prisadol. „Je v podstate noc,“ mykla som napokon plecóm.

„Jasné, je fajn vidieť, že v dnešnej dobe sa niekto dokáže vykašľať na nepísané pravidlá a riadiť sa svojimi pocitmi.“

„Iste,“ skonštatovala som sucho a takmer sa ironicky zasmiala nad jeho slovami. Keby som sa mala riadiť pocitmi, zrejme by to bolo neprijateľné pre všetkých naokolo.

„Viem o mieste, kde sa tak správajú všetci.“

Opäť som prevrátila očami. Nemala som pätnásť, zopár baliacich techník som už zažila, ale pri tomto chlapovi som premýšľala, či predom mnou sedí vrah alebo nejaký sexuálny maniak, ktorý ma chce uprostred noci vylákať na miesto, kde bude analyzovať moje pocity a potom ma na niekoľko rokov pripúta v pivnici k radiátoru.

Nemusela som však odpovedať, pretože keď som nereagovala, zaželel mi dobrú chuť, usmial sa, vzal si svoju tácku a zmizol mi z dohľadu.

Nechcela som sa obzerať, preto som sa naďalej tvárila ľahostajne a rozbaľovala si jedlo. Kým som sa doň pustila, zamyslela som sa, či si ma počká niekde za rohom a vezme na to supertajné miesto s vrecom na hlave alebo páskou cez ústa a oči. Bolo mi to prakticky

ukradnuté. Nebol to jeden z tých lepších dní, naopak. To, že som do seba pchala tak neskoro nezdravé jedlo, bolo znakom, že som zase raz tam, kde by som nemala byť. Vo víre výčítiek, pochybností a ľútosti, čo ma unášal na vlne bolesti, dávajúc mi najavo, že moje telo ešte žije, aj keď duša už dávno zomrela.

Dlho som sedela za stolom a snažila sa vymeniť pochmúrne myšlienky za utopické, o mieste, kde sa ľudia riadia tým, ako sa cítia. Čo tým chcel vlastne povedať? Má to byť dobré miesto alebo zlé? Nie je trošku riskantné dávať ľuďom možnosť vypustiť zo seba svoje pocity?

Po chvíli som si uvedomila absurdnosť svojich myšlienok a nezmyselnosť jeho slov. Takmer som sa nahlas zasmiala, že som sa nad tým vôbec pozastavovala.

Pri odchode som si ešte pri pulte počkala na malú točenú zmrzlinu na cestu domov, aby som zaplnila posledné prázdne miesto v žalúdku.

„Keby si náhodou chcela zažiť to, o čom si tak úmorne premýšľala, ozvi sa,“ počula som hlas spoza chrbta. Nemusela som sa otáčať, jednoduchú bielu vizitku som mala priamo pred nosom. Bez rozmyslu som ju chytila do ruky a než som stihla čokoľvek povedať, videla som už len chrbty niekoľkých ľudí odchádzajúcich s bezstarostným smiechom. Chlapec, ktorý mi vnútil svoj kontakt, držal okolo ramien dve dievčatá. Za nimi kráčala ďalšia smejúca sa trojica a ja som im trošku závidela ľahkosť, akú zo seba vyžarovali.

„Vaša zmrzlina s polevou!“

Odtrhla som pohľad od zatvárajúcich sa dverí a vzala si svoju objednávku.

Prešla som na čerstvom vzduchu len zopár krokov

a lyžíc zmrzliny, keď som míňala hlúčik ľudí, ktorí medzi sebou živo debatovali. Chlap ponúkajúci mi citové uvoľnenie zdvihol kútiky úst a ostatní sa otočili mojim smerom. Roztržito som sa usmiala a pridala do kroku.

„Ahoj!“ kývlo mi jedno z dievčat. Pôsobilo ako z iného sveta. Dlhochlzné plavé vlasy mu povievali v ľahkom vánku okolo drieku, malo na sebe ľanové šaty, na tvári ani kvapku mejkapu a vyzeralo ako z katalógu módného časopisu. „Ideš takto neskoro sama? Môžeme ťa odviezť,“ ukázalo dievča na auto kúsok od nich.

„Netreba, bývam neďaleko,“ odvetila som.

„Tak ťa môžeme odprevadiť. Nerada by som ráno o tebe čítala v správach.“ Usmiala sa. „Ja som Dee. Toto sú ostatní,“ zasmiala sa a mávla nad nimi rukou. Ostatní zvesela napodobnili jej gesto.

„Dee?“ zopakovala som. „Si odtiaľto?“ začala som rozhovor, aj keď som to vôbec neplánovala. V duchu som sa však pozastavila nad jej menom a zamyslela sa, či je to prezývka alebo skratka odvodená od iného mena.

„Nie, teda áno, ale nie z tohto mesta. Prišla som sem za priateľmi.“

„Aha. Okej, vďaka, ja naozaj zvládnem tú cestu aj sama.“

„Nediskutujme o tom. Pri tej výmene jedla som sa nestíhol predstaviť. Som Modeo,“ predstavil sa sympatický chalan. Na pôvod jeho prazvláštného mena som sa už nepýtala. Mykla som plec om a vydala sa smerom domov.

„Počkáme vás,“ povedal ktosi za mojím chrbtom a vydali sme sa v trojici tmavými ulicami.

Nebývala som až tak blízko, ako som im tvrdila. Dee

mi pochválila nohavice a po mojom priznaní, že je to pyžamo, vyhlásila, že by ich pokojne nosila bežne. Nehovorili sme o ničom konkrétnom, a predsa som sa s nimi cítila ako s priateľmi, ktorých som poznala celú večnosť. Nevieam, či sa mi niekedy stalo, že by na mňa urobil niekto cudzí dojem tak rýchlo.

„Tak fajn, si doma, rada som ťa spoznala, si fakt skvelý človek,“ povedala mi Dee, keď som ukázala na dom, kde bývam. „Naozaj by som ťa ešte rada videla.“

„Fúha, to si váž, ona si obľúbi málokoho,“ zachechtal sa Modeo, na čo ho Dee štuchla do pleca.

„To nie je pravda,“ zasmiala sa. „Mám rada všetkých, len mi nesadne každý tak ako ty.“

„Takže sa ozvi, keď budeš chcieť alebo keď ti bude na hovno a budeš chcieť ísť o polnoci v pyžame na zmrzlinu.“

„Okej, vďaka. Ďakujem aj za sprievod domov, cením si to.“

„Neďakuj, v tomto meste bezpečnosť netreba podceňovať, kvôli pár drobným ti tu podrežú krk alebo ťa nejaký opitý vodič zotne na chodníku.“ Keď Modeo spomenul autonehodu, nepříjemne mi zovrelo žalúdok.

„Hej, máš pravdu, budem na to myslieť.“

„Tak sa teda drž a hocikedy sa ozvi. A myslím tým naozaj hocikedy.“ Dee prišla ku mne a bez upozornenia ma pevne objala. „Ježiš, prepáč,“ prudko odo mňa cúvla, keď vycítila môj mierny šok. „Ja len... Mám dojem, že ťa poznám odjakživa, je to zvláštne.“

„Nič sa nedeje,“ usmiala som sa zmätene. „Šťastnú cestu domov.“ Rozlúčila som sa a zavrela za sebou vchodové dvere.

Náš rozhovor som nemohla pustiť z hlavy. Na vizitke však nebol žiaden kontakt. Žiaden mail, číslo, nič. Len akési kruhy pretínajúce ďalšie kruhy. Otáčala som vizitku pri večernej žiare lampy a sledovala lámajúce sa svetlo medzi čiernou a bielou. Až vtedy som si všimla jemne vytlačené, takmer neviditeľné telefónne číslo.

Ozvala som sa skôr, než som plánovala. Ani si nie som istá, či som to vôbec plánovala. Niekde hlboko v podvedomí pravdepodobne áno, vizitku som si totiž po príchode domov položila na poličku s knihami. Pretože som zúfalo potrebovala priateľov, ktorí ma nepovažovali za vraha. Ktorí majú radi mňa, nie môjho priateľa. Pretože – logicky – tí, ktorí ho mali radšej než mňa, ma po jeho smrti začali nenávidieť.

„A čiá vina je jeho smrť, keď nie tvoja? Aspoň si to konečne priznaj! Nič ma neštvie viac než to, že sa stále tváriš, akoby tebe bolo ublížené najviac. Ale ty žiješ! Tvoji rodičia ti môžu kedykoľvek zavolať! Ja som ale prišla o brata a moji rodičia o syna! Priala by som ti ich vidieť! Pozrieť sa im aspoň na chvíľu do očí! Ale na to si ty, samozrejme, príliš zbabelá. Rovnako ako na to priznanie!“

Stála som pred Rasťovou sestrou a nechala ju, nech na mňa reve uprostred supermarketu v oddelení konzervovanej zeleniny. Keby som si ju všimla skôr, zrejme by som sa jej vyhla. Ale keď zrazu stála oproti mne, už som sa jej nemohla vyhnúť. Iba som sa jej spýtala, ako sa má, nič viac. Aj bez tejto scény som vedela, že sa nemá dobre. Chápala som ju, ich súrodenecký vzťah bol viac než dokonalý. Celá ich rodina bola do-

konalá. Aspoň si to denne vzájomne dokazovali. Mala som pocit, že nikto na svete by stratu člena rodiny nezvládal tak zle ako oni. Mysleť som však už mala takú otupenú výčitkami, že som na ňu len zízala so slzami v očiach a nedokázala zo seba vysúkať ani slovo. Do jej monológu zasiahol až ochrankár, ktorý ju konečne rázne umlčal.

„Už nikdy sa ma nepýtaj, ako sa mám!“ vyštekla pomedzi zuby. „Ba ešte lepšie, radšej sa mi vyhni úplne,“ ukázala na mňa prstom, preskočila pohľadom na chlapa v uniforme a opäť na mňa. V tvári sa jej odrážalo ešte milión slov, no otočila sa a odpochoďovala ráznym krokom preč.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa ma starší ochrankár, keď videl môj výraz.

Pokrútila som hlavou, snažila sa mu uplakanými očami poďakovať a doslova odtiaľ ušla.

Upokojila som sa, až keď som hodnú chvíľu sedela zavretá v kúpeľni svojho bytu. Bolo to jediné miesto, kde som sa cítila v bezpečí, pretože som nemusela čeliť žiadnym útokom hroziacim pri náhodných stretnutiach.

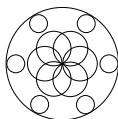
„Ahoj,“ pípla som do telefónu, keď som počula hlas, o ktorom som si nebola istá, či patrí Modeovi. Bolo to spontánne rozhodnutie, nepripravovala som sa na telefonát s ním a ani som netušila, čo mu chcem povedať. Potrebovala som len znovu zažiť kúsok pocitu, ktorý vo mne vyvolali. „Je tam Modeo?“ spýtala som sa, keď na druhom konci linky zavládlo ticho.

„Nie, tu je Nat, odkážem mu niečo?“

„Netreba,“ povedala som sklamane. „Hoci... Myslela som si, že toto číslo je priamo naňho. Nemohol by si...“

„Máme len jeden telefón, potrebuješ pomoc?“

„Nie, vieš čo, zabudni na to. Prepáč, že som rušila.“
Nečakala som na odpoveď, hovor som ukončila. Bol to hlúpy nápad. Pritom môj život nabral diametrálne odlišný smer práve týmto telefonátom. Ale je ťažké zamýšľať sa, čo by sme zmenili po tom, ako sme urobili krok vpred. Cúvanie je totiž nebezpečnejšie ako jazda a potrebujeme naň viac skúseností, odhadov a spätných zrkadiel, ktoré som ja nemala.

1

Prijatie

„**HOVORILI**, ŽE SI VOLALA,“ ozval sa po prijatí telefonátu veselý hlas. Modeo mi zavolať asi o desať minút.

„Prepáč, nechcela som ťa otravovať. Ja len... Zdvihol mi to nejaký Nat a vravel, že máte iba jeden telefón a...“

„Si v poriadku? Stalo sa niečo?“ skočil mi do reči.

„Áno, som, len som... Ani neviem, prečo som ti volala.“ Pokrútila som hlavou nad absurdnosťou situácie a svojím koktaním.

„Ale vieš,“ povedal pokojne.

„Čo?“

„Iba nedôveruješ úplne cudzej osobe natoľko, aby si bola otvorená. Si typ človeka, ktorý na otázku, ako sa má, odpovedá vždy dobre? Nikdy nepovieš pravdu.“

„Pretože pravda iných reálne nezaujímá.“

„Toto číslo som ti nechal, keby si mala na hovno deň alebo keby si chcela ísť o polnoci na zmrzlinu. A keďže polnoc nie je, predpokladám, že správna je druhá možnosť.“

Musela som uznať, že Modeo odhadol pozadie môjho telefonátu celkom rýchlo. „Čo si vlastne zač? Čo ste vy všetci zač?“

„Dôležitejšie momentálne je, aby si pochopila, že je v poriadku, ak sa cítiš z nejakého dôvodu zle. A je úpl-

ne v poriadku, ak si nájdeš ľudí, pred ktorými to môžeš priznať, pretože na všetko existuje pomoc.“

„Si psychológ?“

„Preboha, to nie,“ zasmial sa. „Sme len priatelia, ktorí si pomáhajú navzájom. Stojíme pri sebe, nech sa deje čokoľvek. Pretože málokto pochopí druhého človeka ako ten, kto si sám prešiel traumatickou udalosťou.“

„Čiže niečo ako podporná skupina? Sedíte v kruhu a tak?“

„Pozeráš veľa filmov, kde je všetko konkrétne pomenované a presne označené. Pocity a emócie netreba škatuľkovať.“

Mračila som sa, premýšľajúc nad jeho slovami a počúvajúc teórie, ktoré dávali a zároveň nedávali zmysel. „Čím si prešiel ty?“

„Začarovaným kruhom so závislosťou od drog,“ odvetil akoby mimochodom a pokračoval: „Naučil som sa jednu vec. Nevracaj sa k minulosti. Trvalo mi to naozaj dlho a sám by som to pravdepodobne nedokázal. Možno by som tu už ani nebol,“ krátko sa odmlčal. „Ale som. A viem, že ma ešte čaká pár povinností, kým to tu zabalím,“ zasmial sa. „A život je príliš krátky na to, aby som ho premrhal zlými pocitmi, keď môžem vnímať len tie dobré. Je to iba o sile vôle a viere v seba samého.“

Nechápala som, ako môže niekto prežívať len dobré pocity. Pomaly som zabúdala, aké to je, cítiť sa dobre. Dokázala by som to aj ja? Vedela by som sa oslobodiť od výčitiek? Mohla by som žiť bez minulosti? „Realita ťa nikdy nedobehne?“ spýtala som sa takmer posmešne.

„Som výborný bežec!“ zvolal hrdo. „Je to celé na dlhší rozhovor. Povieš mi už, prečo si volala?“

„Chcela som si dohodnúť tú zmrzlinu o polnoci,“ povedala som po malom zaváhaní, pretože som v tom už nenachádzala rovnaký zmysel, ako keď som mu telefonovala pred desiatimi minútami.

„A prečo ti napadlo zavolať práve mne?“

„Zabudni na to,“ zatúžila som uniknúť z tohto nezmyselného rozhovoru.

„Nechcel som ťa zneistiť ani aby si sa cítila trápne. Chcel som len úprimnú odpoveď. Nie takú, čo vyznie dobre. Či už pre teba alebo pre mňa. Aj takto fungujeme a prejavujeme si úprimnosťou úctu. Nie je to ťažké, človek si na to iba musí zvyknúť. Pretože ľudia úprimnosť nie vždy akceptujú.“

„Vy ste teda fakt veľmi zvláštna partia,“ povzdychla som si.

„Áno, buď nás miluješ, alebo nenávidíš. Myslím si, že ty nás budeš milovať. Iba to chce čas.“ V jeho hlase som cítila pobavenie. „Príď, pošlem ti do správy adresu. Dee sa poteší, že ťa opäť uvidí.“

Týmito slovami ma presvedčil. Prečo nie? Tajomstvo, ktoré sa nad nimi vznášalo, ma akosi priťahovalo. Chcela som zistiť, či sú jeho slová pravdivé, alebo preháňa. Či ma Dee chce naozaj vidieť, alebo ma chce vidieť Modeo a vie, ako to zaobaliť. A či sú moje pocity naozaj tak jednoducho zmeniteľné. A existovala iba jediná možnosť, ako to zistiť. Moja zvedavosť predbehla racionálne uvažovanie, ich priateľstvo bolo príliš lákavé na to, aby som ho neskúsila.

Stála som pred domom s vysokými múrmi v mne neznámej štvrti okrajovej časti mesta a pýtala sa sama seba, čo tam robím. Napokon som rezignovala a modlila sa, aby mi Modeo nadiktoval správnu adresu a ne-

šlo o žart. Predsa len, nie je úplne bežné volať cudziu osobu, ktorú stretnete o polnoci v pyžame v rýchлом občerstvení, na stretnutie s priateľmi. A tiež nie je celkom pochopiteľné, že tá osoba naozaj príde, keďže takáto podivná situácia zaváňa všeličím. Od istého času som však už nepociťovala strach, že by sa mi niečo mohlo stať. Azda by mi aj odľahlo. Fyzická bolesť by mi otupila výčitky svedomia a smrť by ma ich zbavila úplne. Takže si buď nájdem nových priateľov, alebo nie... Alebo...

Stlačila som zvonček pri bráne.

„Vitaj!“ objavil sa Modeo, odstúpil a nechal ma prejsť. „Rád ťa vidím.“

„Vážne netuším, čo tu robím...“

„Fajn, konečne nehovoriš, čo sa patrí, ale čo si naozaj myslíš. To je veľmi dobrý začiatok.“ Otvoril mi dvere domu, ktorý vyzeral zvonka útulne, ale privítal ma priestor viac než luxusných rozmerov.

„Vau.“ Obzerala som sa po miestnosti, čo ma pohltila svojou veľkosťou a zvláštnym štýlom. Nasledovala som Modea krížom cez veľkú obývačku.

„Všetci sú vonku, pripravujeme jedlo na grilovanie, vezmi si pohár a poď,“ ukázal na kuchynskú linku, zatiaľ čo on vybral z chladničky potravinovú dózu s marinovaným mäsom. Intuitívne som otvorila skrinku nad drezom. „Vpravo,“ navigoval ma opätovne a ja som konečne trafila tú správnu skrinku. Nebolo z čoho vyberať, preto som siahla po prvom sklennom pohári, ktorý bol k dispozícii, a takmer som utekala za Modeom, pretože sama by som sa zrejme ľahko stratila.

Prešli sme veľkou halou, zariadenou v modernom

minimalistickom štýle, a približovali sa k záhrade, odkiaľ doliehala vrava a následne zborový smiech. Zrazu som dostala trému. Kládla som nohu pred nohu a približovala sa k ľuďom, ktorých nepoznám. Chcem urobiť dobrý dojem. Chcem, aby ma mali radi. Pretože veľmi potrebujem priateľov. Kohokoľvek blízkeho. Kto ma nebude súdiť a kto nikdy nevytiahne proti mne najväčšiu traumu, ktorú si so sebou ponesiem celý život.

„Ahoj!“ vyskočila zo sedacieho vaku Dee, jediná osoba, ktorú som si zapamätala z nášho stretnutia vo fast-foode uprostred noci. „Vyzeráš lepšie, ako keď sme sa videli naposledy.“ Prišla ku mne a objala ma. Trošku roztržito som urobila to isté, znovu som bola týmto gestom prekvapená, nie však nepripravená.

„Vďaka, naposledy som nebola úplne vo svojej koži, ale v pyžame,“ zasmiala som sa.

„V štýlovom pyžame!“ pripomenula mi Dee. Takmer všetci sa otočili ku mne.

„Ahojte, ostatní!“ usmiala som sa roztržito na kopy ľudí a snažila sa rozpoznať niekoho známeho. Avšak z toho večera som si nepamätala nikoho.

„No,“ zhlboka sa nadýchol Modeo, „toto sú Simon, Dee už poznáš, Pam a Su. Tamto sú Andreas, For a Daniel. A Bela, Liaaaaaa, Mamon,“ zatiahol, ukazujúc prstom od jedného k druhému, zatiaľ čo ma postupne zdravili.

„Vaše mená,“ zamračila som sa so záujmom, „sú fakt zaujímavé.“ Prebehla som po nich pohľadom.

„Ďakujeme, tiež ich máme radi,“ odpovedala Dee a naliala mi do pohára čosi, čo vyzeralo ako domáca limonáda s citrónmi a pomarančmi. „Dúfam, že si hladná.“

„Určite si vás hneď nezapamätám, vopred sa ospravedlňujem.“ Odpila som si z pohára. Prekvapila ma chuť citrusov v kombinácii s mäťou a alkoholom.

„Mená nie sú dôležité,“ usmial sa Simon, ktorého som si zapamätala len vďaka tomu, že stál najbližšie a Modeo mi ho predstavil ako prvého. „Dôležitejší je pocit, ktorý človek v tebe vyvolá. Dojem, ktorý zanechá, alebo tvár, ktorú si zapamätáš pravdepodobne preto, že ti niekoho pripomína. Takže sa na mená vykašli. Vitaj,“ pozdvihol pohár a ostatní ho napodobnili.

Tiež som zdvihla pohár v symbolickom geste a opäť sa napila.

„Myslím, že je čas začať, poďme na to.“ Modeo adresoval svoje slová nám všetkým a ľudia s nezapamätateľnými menami sa ako na povel presunuli do zadnej časti záhrady, správajúc sa ako doma. Opatrne som ich nasledovala.

Prešli sme od terasy po mäkkej tráve a ocitli sa na vydláždenom kruhu, okolo ktorého horeli fakle a uprostred plápolal oheň v otvorenom kameninovom ohnisku.

„Stretávame sa každý týždeň,“ povedal Modeo a podal mi horiacu fakľu. „Teda väčšina z nás sa vída denne, ale spoločne strávený čas nám vždy nevychádza,“ pokračoval, kým ostatní brali do rúk horiace knôty a trepezlivo, priam s úctou čakali, kedy sa dorozprávame. Ostala som mierne v pomykove, netušila som, čo sa bude diať. Všetci mlčky stáli a tvárili sa veľmi rituálne. „Každý z nás si niečím prešiel alebo s niečím bojuje. Nevieme sa uspokojiť s tým, že to bola Božia vôľa, osud, karma, a s podobnými alibistickými rečami. Že všetko zlé, čo sa udialo, je naším trestom. Nie je to fér.“